0132-4462.
№ 2 2009
ЛЮТИЙ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО (тема Михайла Прудника)

— А ви чого пожежу не гасите?!
— Так ми ж в опозиції...

ІРОНІЗМИ

● *Від імені народу треба говорити, а не кричати.*

● *Коли народ голий і босий, якраз зручний момент закликати його до збільшення народонаселення.*

● *Дивлюся на піраміду влади: одні фараони!*

● *Важко додзвонитися до владної канцелярії, ще важче достукатися.*

● *Наш парламент нагадує пісочний годинник: скільки його не перевертають, якість піску не поліпшується.*

Максим ШВАЙКА.
м. Київ.

Олексій КОХАН

БЕРІТЬ ПРИКЛАД!

У народі кажуть: якщо подружжя прожило в парі рік, то можна відзначати ситцеве весілля; 5 — дерев'яне; 10 — трояндове; 15 — скляне; 25 — срібне; 40 — рубінове; 50 — золоте; 75 — діамантове. А Іван Іванович та Неоніла Михайлівна Гриби з м. Хмельницького нещодавно відзначили 80-ліття свого шлюбу. Назву такому ще не придумали. Із цією пам'ятною датою їх вітали рідні, представники міської влади, духовенство, колишні колеги по роботі, друзі, сусіди... Одружилися Іван та Неоніла у далекому 1929. З тих пір пережили не одне лихоліття. Тому песимістам можна сказати: «Нехай не лякає вас сьогоднішня криза. Беріть приклад з Івана Івановича та Неоніли Михайлівни!»

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ЛЕРІЦЯ»

ВІДДЯЧИЛИ

Минулого року працівники сільського господарства порадували усіх нас високими врожаями. Здавалося б, слід не тільки подякувати їм за титанічну працю, а й створити такі умови, щоб і наступного року був у нас хліб на столі і до хліба, а успіхи в цій галузі ще значнішими.

Але реалії такі: загальну суму бюджетного фінансування видатків Міністерства аграрної політики цього року порівняно з минулим зменшено на 43 відсотки. А якщо врахувати рівень нинішньої інфляції, то сільськогосподарські виробники матимуть підтримку від держави удвічі меншу. «Сійся-родися, жито-пшенице! Ниво засівайся, на бюджет не сподівайся!» — гірко жартують селяни.

ПАВЛО ЧУБИНСЬКИЙ

ПРИКАЗКИ

Там добре ся діє,
де два орють, а третій сіє.

Яка яблунька,
такі й яблука.

Поночі всі корови чорні.

Не вважай на урожай,
а гречку сій.

Гни тоді дерево,
як воно молоде.

На низьке дерево
й кози скачуть.

Де бабацько господинь,
там хата не метена.

Господиня: на сім
городів — одна диня.

Чим хата багата,
тим і рада.

Старий віл борозни
не попсує.

Дірявого мішка
не насиплеш.

З одного вола двох
шкур не деруть.

До 170-ліття від дня народження

Павла Платоновича Чубинського усі знають як автора вірша «Ще не вмерла України і слава, і воля...» Та він був не лише поетом, а й визначним етнографом і фольклористом. Вивчав побут, звичаї, вірування, обряди, словесну творчість... Його дослідження стали енциклопедичними посібниками з народної духовної культури.

П. Чубинський — один із засновників київської «Старої громади», що об'єднувала національно-свідому українську інтелігенцію. Працював у недільних школах. Царський режим заслав його на сім років до Архангельської губернії. Згодом він очолює етнографічні експедиції в Україні, Білорусі, Молдові.

Пропонуємо читачам прислів'я, записані Павлом Платоновичем у XIX та на початку XX століття в різних куточках України.

СЬКИЙ

Був кінь добрий,
та з'їздився.

Не ходять ясла
за волами,
а воли за яслами.

Свині не до поросят,
коли її смалять.

Сидить пес на сіні:
сам не їсть
і другому не дає.

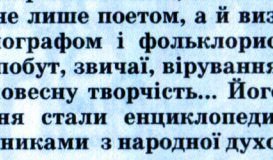

Кінь на чотирьох
ногах та спотикається.

Собака від хліба
не втече.

Всяка пташка
своє гніздо знає.

Не розпитавши добре
броду, не лізь
прожогом у воду.

Перемелеться —
мука буде.

Всьому є кінець,
тільки роботі
нема кінця.

Кашу маслом
не зіпсуєш.

Пес бреше, а вітер несе.

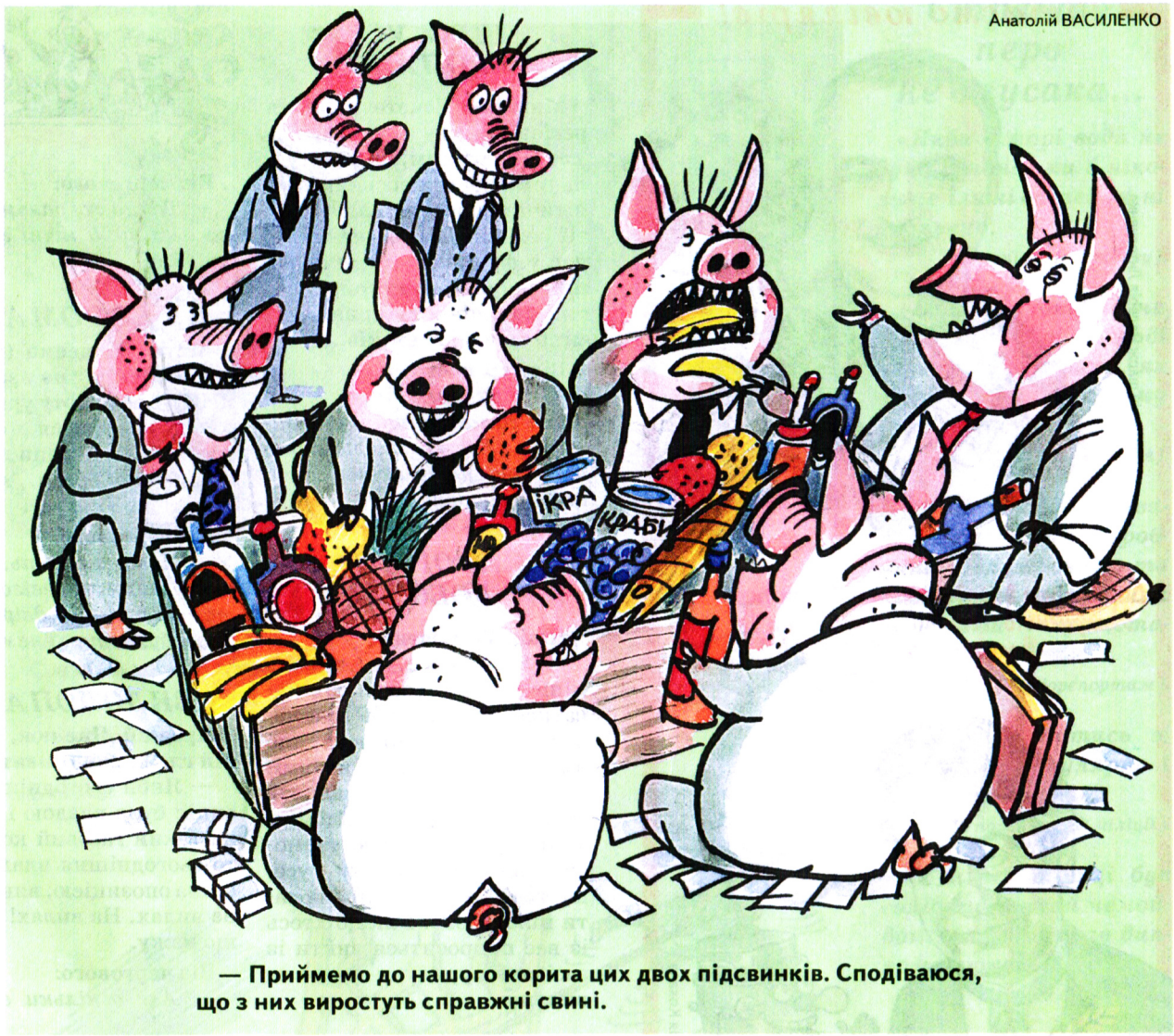

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Приймемо до нашого корита цих двох підсвинків. Сподіваюся, що з них виростуть справжні свині.

ЧИСТА РОБОТА

ГУМОРЕСКА

Як завжди, Карапуті не везло: потенційна здобич втікала з-під самісінького носа, своєчасно реагуючи на його агресивні наміри.

«Хіба зараз зайці,— спливли в думці слова батька-мисливця, котрий давно вже полишив безперспективну полювальну справу. — От колись були — з добряче теля. Із заплющеними очима вцілиш».

Василь перебрав патрони й, віднайшовши серед них лише один заряджений, кволо посміхнувся. «Звісно,— подумав,— у зайця, з теля завбільшки, і я не промазав би. Спробуй-но, старий, вцілити в сучасного: самі лиш вуха, та й ті на місці не стоять».

Він ступив ще кілька кроків по ріллі й сахнувся від несподіванки: майже з-під ніг вискочив справжній-таки зайцюра. «Кілограмів із п'ять,— прикинув подумки на кантері Карапутя, тремтячим пальцем зводячи курок. — Такої здобичі вистачить, щоб і сусідів почастувати».

Заєць виявився непосидючим: він нізащо не хотів хоча б на мить «затриматись» на мушці. «В такого з десятка стволів не вцілиш,— розпачливо подумав Василь. Він рвучко натиснув на гачок і з задоволенням помітив, як вухань затанцював на місці.

— Уцілив! — вигукнув Карапутя, й хвацько — до куцохвостого.

Та заєць вмить оговтався й, немов знаючи, що у мисливця немає вже набоїв, поволі пострибав геть.

— Стій! — не своїм голосом крикнув Карапутя. — Ти вбитий!

Ігноруючи вигуки переслідувача, вухатий пострибав собі далі. Час від часу він зупинявся й, немов дратуючи Василя, скуб кущики, що виглядали з-під снігу.

— Щоб ти вдавився, ненажеро! — бурмотів Карапутя, важко відсапуючись. Від нього парувало, наче з залитої окропом пральної машини.

«Доведеться зняти зайве,— міркував він. — А тут лише рушниця три з гаком кілограми важить. Та кухвайчина...»

Далі біглося хутчіше, але й заєць витримував дистанцію. Пробігши ще з півкілометра, Карапутя відчув свинцевий баласт власних чобіт. Скинув, не зупиняючись, метильнувши врізнобіч ногами, і вмить борозни замиготіли, мов придорожній ландшафт обабіч кур'єрського потягу.

Та заєць мовби знущався з мисливця. Він грайливо стрибав попереду, все більш маскуючись наповзаючою надвечірньою імлою і невдовзі зовсім зник із поля зору.

Деякий час Карапутя брів за інерцією навмання та, зрозумівши марність переслідування, сердито вилаявся й повернув назад. Своїх речей він не знайшов, бо все поглинула темрява. Тому вдома його зустріли не як героя, а як потерпілого. Особливо дошкуляла теща.

— І де він бачив зайця дурнішого за себе? — бурчала вона. — Такі ловкі були чоботи...

— От не скигліть, мамо,— захищався невдаха-мисливець. — Наступного вихідного відшукаю все.

Та до наступного вихідного випав сніг і Василь облишив думку про пошуки речей до весни. Згодом на все те лиш рукою махнув.

... Навесні, культивуючи поле, тракторист Степан Сірий помітив серед ріллі чиїсь чоботи, а метрів через триста — кухвайчину й іржаву рушницю.

— Кісток не знайшов,— віддаючи знахідку дільничному, мовив Степан. — Чиста робота. Не інакше — вепра.

Анатолій СЕМЕНОВ.

м. Вільнянськ
Запорізької області.

Вітаємо ювілярів!

Дружній шарж Валерія Литовченка.

Директора видавництва «Преса України», Заслуженого працівника культури України Володимира ОЛІЙНИКА із 60-літтям!

Дружній шарж Олексія Кохана.

Відомого письменника-гумориста, лауреата премії імені Остапа Вишні Бориса ПОЛІЩУКА із 70-літтям!

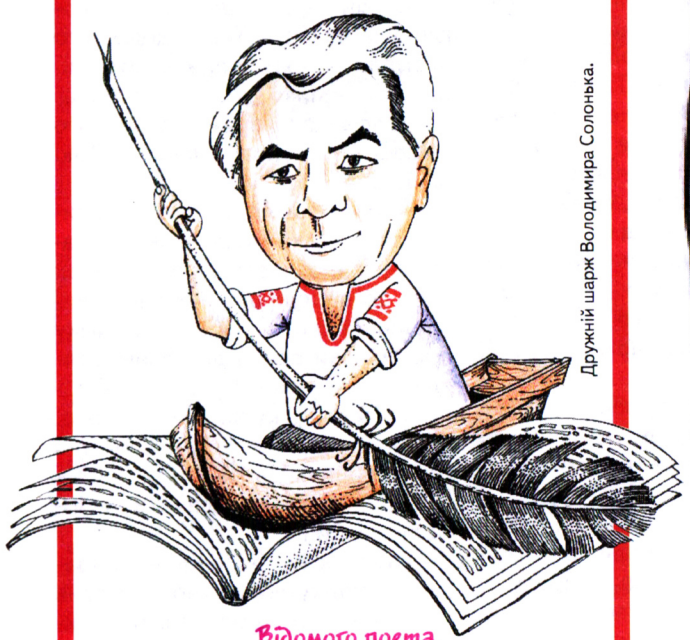

Дружній шарж Володимира Солонька.

Відомого поета, лауреата багатьох літературних премій, головного редактора журналу «Дніпро» Миколу ЛУКІВА із 60-літтям!

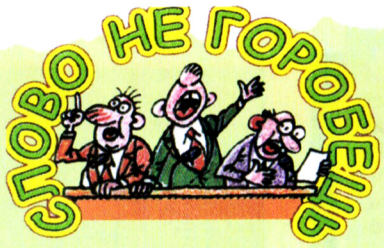

ШЕФ, УСЕ ПРОПАЛО!

Михайло Чечетов, Партія регіонів:

— За творчим, інтелектуальним, менеджерським, політичним потенціалом Партії регіонів рівних немає. У нас у фракції чотири колишні прем'єр-міністри, десятки колишніх губернаторів, міністрів, академіків...

Від чергового:

— ...два магнітофони, куртка замшева, шапка ондатрова... Все, все, що нажите тяжкою непосильною працею... все пропало!

КАТОРЖНА РОБОТА

Юлія Тимошенко:

— Я не знаю, чи вміють міністри між собою спілкуватися і знаходити взаєморозуміння, сподіваюся, що вміють. Але якщо не вміють, то будемо по двадцять годин проводити Кабмін. Тоді беріть із собою термоси, борщ, пампушки, усе, що треба, і будемо працювати цілодобово. І якщо хтось із вас попроситься вийти із засідання уряду, я нікого не випущу.

Від чергового:

— То що ж, разом із термосами ще й нічні горщики брати?

НЕ ДОПОМАГАЄ

Віктор Ющенко (напуття журналістам на засіданні РНБО про роботу уряду):

— Я звертаюся до людей: треба вже в екрани плювати після такої брехні, якою заколисали Україну.

Від чергового:

— Люди плюють, а що з того? Адже телевізорів з автомобільними двірниками як не було, так і нема!

ВИЛОЛОПАТА

Арсеній Яценюк, колишній глава парламенту:

— Якби сьогоднішня опозиція була владою і привезла такий газовий контракт, то сьогоднішня влада, якби стала опозицією, винесла б її на вилах. На вилах! Я знаю, що кажу.

Від чергового:

— Але оскільки сьогоднішні вила опозиції дуже й дуже схожі на вчорашню лопату влади, то ніхто нікого не винесе. Я теж знаю, що кажу.

КОЛИ?

Віктор Янукович, лідер Партії регіонів:

— Повинні бути дострокові вибори — і парламентські, і президентські. А коли вони будуть? Я скажу так: тоді, коли нас із вами люди винесуть із цього залу.

Від чергового:

— Ледачі в нас люди, не хочуть вас виносити. Як у тім анекдоті про вредну жінку, яка до Першого Травня пиляла чоловіка: «Винеси ялинку, винеси ялинку!»

І ЗНОВУ ПРО КАПУСТУ

Валерій Писаренко, БЮТ:

— А чим займається Стельмах? Може, він сьогодні почав вирощувати капусту в себе на городі...

Від чергового:

— Ми вас чудово розуміємо! Ви, певно, хотіли б, щоб Стельмах вирощував капусту на ваших городах...

Чергував по рубриці Віталій СУДДЯ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що?! За підробку долара десять років?! Недавно ж давали вісім!
— Так курс долара ж росте, дурню!

ІРОНІЗМИ

● *Посади людину на ланцюг – і вона загавкає.*

● *Наукою командують адміністратори, а не вчені.*

● *Справедливість не ховається від людських чуток.*

Галина КАМЕНСЬКИХ.

● *Кохання з першого погляду – це просто. А ось із першого і до останнього...*

● *Тисяча прохань зачинати двері не замінить однієї пружини.*

● *Якщо при відкритому голосуванні піднято руку із скрученою дулею, то це «за» чи «проти»?*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

Презентація у „Перці“

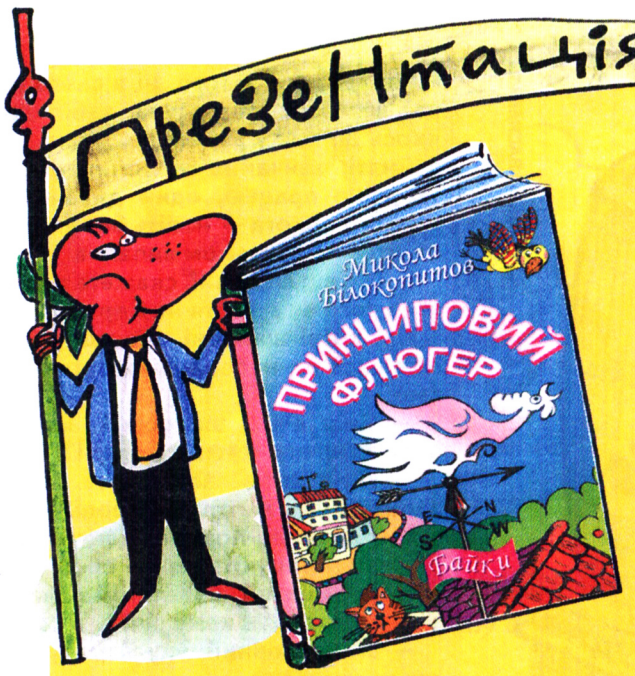

Всупереч думці деяких критиків про те, що байка, мовляв, віджила своє й що алегорія буцімто втратила актуальність, запорізький письменник, лауреат премії ім. Остапа Вишні, наш одноперчанин Микола БІЛОКОПИТОВ у видавництві «Дніпровський металург» випустив у світ нову книгу байок «Принциповий флюгер». Гарну книжку! Прочитавши її, хочеться сказати: «Критикам ганьба! Запорізькій обласній раді і облдержадміністрації, які виступили спонсорами видання, — ура! А Миколі — «Молодець!»

М.П.

Принциповий флюгер

(Пафосне)

Ані вправо, ні вліво —
непохитно, як совість,
Він стоїть на своєму
у вітряну пору.
Я вклонився йому
за його принциповість,
Бо не знав:
його просто заклинило вчора.

За що?

Язик — відомий баламут,
Дурницю бовкне ненароком
І вже розплата тут як тут —
Синець!
Але чому під Оком?

Самовпевнений пішак

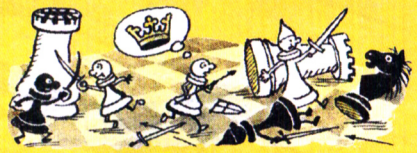

Не тільки для шахістів ця сатира,
Рядки ці адресовано усім:
Пішак е-2 пішов на е-4,
А згодом — на е-5,
е-6, е-7.
Шлях був тернистим,
вражі Коні й Тури
Не раз палили на путі мости.
Та все ж свої, для Пішака, фігури
Вели його крізь пастки до мети.
Ціною жертв, і ризику, і нервів
Давався нелегкий цей марш-кидок...
І ось він на е-7,
в його резерві
Лишивсь один,
найважливіший крок!*
«Ставай Конем!»*
«В Коня перетворися!»,
«І чорним — мат!
Тобі зіграть цю роль!» —
Соратники гукали.
І, між іншим,
Вітання вже приймав його Король.
А він, Пішак,
стояв собі пихато —
Царя і Бога мав запанібрата,
Та що там —
нині сам він цар і бог!

За крок до мрії.
Мрія ж — Ферзем стати,
І що йому до просьб і засторог.
«Ну що той Кінь
з незграбним ге-алюром?
Він рангом нижчий навіть за Слона...
Я стану Ферзем!
Ферзь — оце фігура!
А там ще хід
і чорним — все,
хана!»
Е-7, — е-8... Ферзь! —
Пішак зраділий
Вже примірявся
до ферзівських шат...
Хід чорних!
...І складають зброю білі:
За крок до перемоги —
білим мат!

Мораль в цій байці —
зайва вже деталь.
Бо що для пішаків таких мораль?

** Згідно з правилами шахової гри, пішак, досягнувши останньої протилежної клітинки, має право перетворитися на будь-яку фігуру.*

Корито номенклатурне

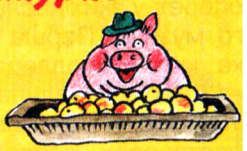

Ні «ліві», ні «праві»
Мені не страшні:
При владі державній
Я завжди в ціні.

Валерій ЧМИРЬОВ

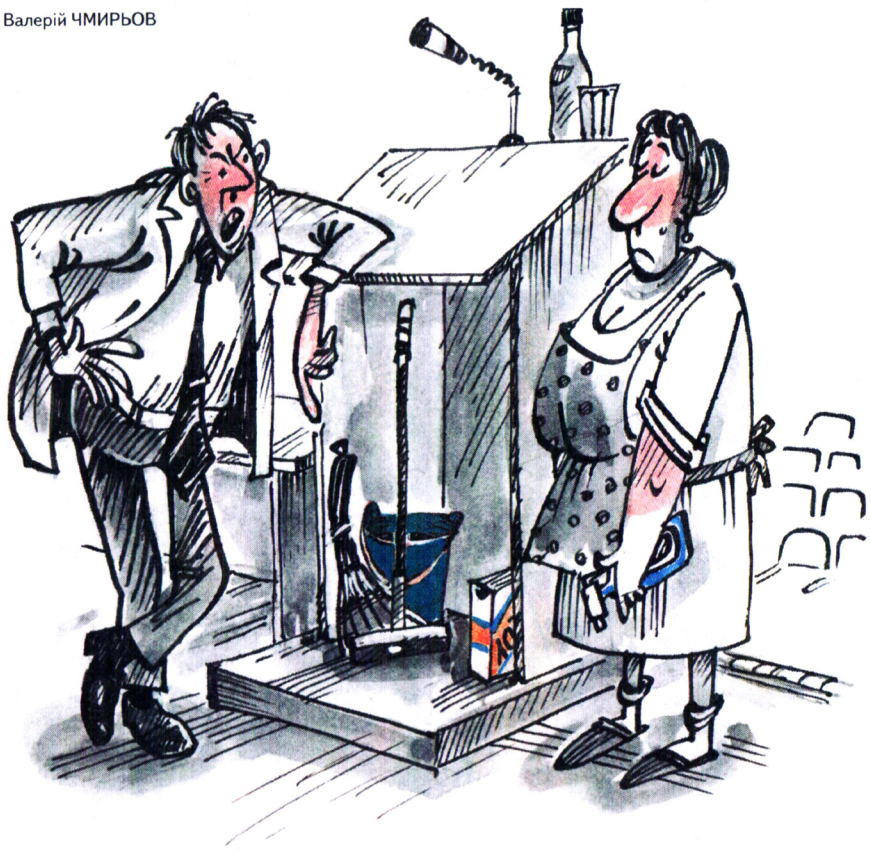

— Нащо ти оце причандалля в трибуну вперла?
— Хай вона бодай трохи послужить і корисному ділу!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Алло! Це — морг? Василю, друже! Забери мене звідси... Я чогось на цвинтарі опинився!

ВЕДМЕЖИЙ СУД

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Солодке любиш?! Отже, за розкрадання меду в особливо великих розмірах будеш відповідати за нашими ведмежими законами!

УСЯЧИНА

ЯКБИ...

Після смерті Йоганна Штрауса (1899 р.) з'явилося багато оперет, у яких наслідувалася його музика. Перша — «Віденська кров» Мюллера-молодшого — була поставлена того ж таки 1899 року і витримала чимало постановок. В одному тогочасному віденському періодичному виданні зазначалося: «Мюллер написав оперету за музикою Штрауса і звів собі великий та розкішний дім. Якби Штраус написав був оперету за музикою Мюллера, то вмер би з голоду».

ОБМІН ЗНАННЯМИ

На гастролях у Копенгагені уславлений американський джазист Луїс Армстронг познайомився з Нобелівським лауреатом із фізики Нільсом Бором. Армстронг показав йому, як грають на тромбоні, а Бор ознайомив джазмена з методом розщеплення атомного ядра.

— Гарно провели час,— сказав Армстронг журналістам. — Тепер Нільс Бор розбирається в джазі якраз настільки, наскільки я — в фізиці.

ДОТРИМАВ БИ...

Джек Лондон запізнювався подати в журнал обіцяне оповідання і отримав од редактора таку записку: «Дорогий Джеку Лондоне, якщо не отримаю вашого оповідання через 24 години, то прибуду і дам Вам такого копняка, що перерахуєте своїм горбом усі сходинки! Я завжди дотримую свої обіцянки!»

Джек Лондон відповів: «Дорогий Діку! Якби і я робив свою роботу ногами, то теж дотримував би свої обіцянки».

Уявляєте, ні з того, ні з сього, а, радше, із доброго дива, забіг оце якось до нас у редакцію, де всі ми зайняті, звичайно ж, натхненною творчою працею, один дивачок і прямо з порога — навіть без «здрастуйте» — притьмом випалив:

— Що ви, шановні, скажете з приводу того чи є життя на Європі?

Ми, котрі шановні, (це так), отямившись од несподіванки уточнюємо:

— Ви... е-е..., шановний, хотіли запитати: чи є життя в Європі?

— Ні, я хотів запитати те, що й запитав: чи є життя на Європі?

Ми подумали-подумали, почухали — як істинні українці — свої, вже досить зачухані, потилиці і почали здогадуватися в чому річ.

— Ви, шановний, яку Європу маєте на увазі?

А гість замість відповіді:

— А ви — яку?

— Ми,— одказуємо,— ту... Ну, частину світу, що разом із Азією становить єдиний материк — Євразію. Життя у нашій Європі, сміємо запевнити, є. Принаймні, сьогодні. Адже в Європі мешкає більше півмільярда гомо сапієнсиків. Сотня різних народів. А ви, добродію, яку Європу маєте на увазі?

— А ту... Супутник Юпітера. Їх у нього, здається, тридцять дев'ять. Європа — на другому місці. На ній лід. Товстелезний! Дослідження планетологів показують: під ним — океан. Зрозуміло — води. А якщо є вода, то можливе й життя. Які-небудь живі істоти. Як оце ви. То чи є там життя, га?

Живі істоти редакції подумали-подумали (вкотре почухавшись) і зрештою винесли вердикт?

— Та, мабуть, ніц... нема. Дуже холодно на Європі.

— Еге, там і справді той... дюдя. Така, що даруйте, і під носом бурульки замерзнуть.

— Ось, ось замерзнуть. А при та-

Дружній шарж Миколи Дмитруха (м. Тернопіль).

НАШ ВЕРНІСАЖ

***Андрій САЄНКО** народився у місті Горлівці, що на Донеччині. Свої перші карикатури намалював у десятирічному віці. Героями були вчителі та однокласники. «Гонорари» щедро сипалися на його голову, але це тільки гартувало творчу натуру карикатуриста.*

Нині Андрій друкується у багатьох газетах та журналах (часто й без гонорарів), учасник багатьох вітчизняних і міжнародних виставок сатиричної графіки, зразковий сім'янин (сам так вважає) і постійний автор «Перця».

Чи є життя на Європі?

кій, як ви кажете, дюді, яке життя? А ви, даруйте, часом не були на тій Європі? — жартуємо.

— Ні, не був... Але я був у Харлампієвську... Ви не знаєте, де Харлампієвськ? Та в нашій, у рідній Україні. Власне, я там живу. І, як бачите, живий-здоровий. А в нас дюдя в квартирах щозими хіба ж така! Куди тій юпітерській Європі!

— А чому це у вас у квартирах, як ви кажете, дюдя взимку?

— А коли ж їй бути? Влітку чи що?

— Гм... Логічно. Але чому саме в помешканнях?

— А тому... Як тільки приходить зима, настають морози, включа-

ється опалення, так у нас і починає рвати гнилі труби. Всю зимоньку, як скажене рве. І всю зиму, відключивши опалення, їх безконечно ремонтують.

— Стривайте, а чому це ваші, як ви кажете, гнилі труби ремонтують не влітку, а взимку?

— Диваки, як бачу, ви. Та тому взимку, що влітку не працює опалення, тож і труб не рве. А коли не рве, то нащо їх ремонтувати?

— Гм... Логічно.

— А взимку, коли морозяка почне рвати, їх тоді й ремонтують. Як правило — до весни.

— І тоді у вас ...

— Вгадали, всю зиму нам у помешканні холодильників не треба. Навіть вода замерзає. Спимо тільки в шубах та в битих валянках. З отими самими бурульками під носом. І, як бачите, живемо. А ви кажете, на Європі не можуть жити, бо там холодрига. Ми можемо, то чому ж вони не можуть. Логічно?

Зрештою, зійшлися на думці: якщо у нас при дюді, коли й вода замерзає в квартирах, можливе життя, хоча б у тому ж Харлампієвську, то воно можливе і на Європі.

— Залізна логіка. Ми живемо. І вони живуть. А ми ще й до нових виборів готуємось. Тільки жаль, що вибори не щороку.

— А для чого вам, даруйте, вибори щороку? — запитуємо.

— А для того. Перед виборами кандидати в депутати та на інші посади хіба ж таке обіцяють! В тім числі й гнилі труби замінити в Харлампієвську. І їхні теплі та сердечні обіцянки нас і взимку гріють. Але жаль, що вибори рідко. Частіше їх треба проводити, частіше. Тоді й нам частіше обіцятимуть. І частіше нас грітимуть такі обіцянки. Навіть при гнилих трубах. Але спасибі, що хоч і рідко, але обіцяють щедро. Дожити б до нових обіцянок. Себто до нових виборів!

— А якщо на Європі ніяких виборів немає? — поставили ми питання руба. — Що тоді тих «європейців» зігріває?

— Ну, якщо ніяких виборів там немає,— тепер уже почухав потилицю відвідувач редакції,— тоді й життя там таки немає. Вимерзли усі... До амеби!

Валентин ЧЕМЕРИС.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Скажіть, будь ласка, а «Земельний банк» — далеко?

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Сіль у тому, що життя – не мед.
- Крадуть складами, а складу злочину нема!

Борис РЕВЧУН.

Валерій ЧМИРЬОВ

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПЕНСІЙНІ СТРАВИ.
ДРАЛЬНИЙ АВТОМАТ.
КОАЛОЦІЙНИЙ УРЯД.
ПОРОДНИЙ ОБРАНЕЦЬ.
СВЯТИЛО НАУКИ.

ПРАВИЛА БРАВОПИСУ.
ШТАНГІСТЬ.
ДОВБОЖИТЕЛЬ.

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури Решетилівського району Полтавської області.

Вінегрет із перцем

Олександр СТРІЛЕЦЬ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

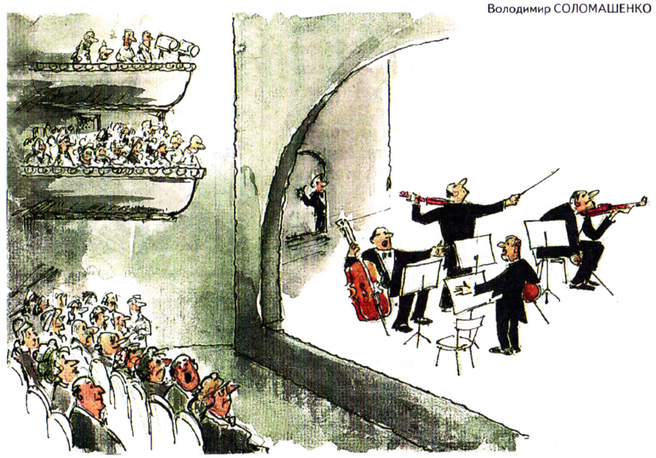

— Не дійдуть згоди: виявилося, що вони в різних політичних партіях...

Народні усмішки

НЕ ЗМОГЛИ

У Києві мер Черновецький припаркувався у недозволеному місці. Тут під'їхав евакуатор — хап його машину і повіз на Байканур! Вирішили кияни запустити свого мера в космос. Але не запустили. Бо коли привезли, то Черновецький тамтешнім чиновникам сказав: «У мене є багато ідей. Наприклад, у вас підхід до кнопки запуску безплатний? А ви беріть за це гроші!»

ДЕ Ж ГРОШІ

— У країні криза, у банках немає грошей.
— А куди вони поділись?
— Віддали організаціям, заводам, фабрикам.
— А організації куди поділи?
— Віддали людям.
— А люди?
— Люди — супермаркетам, магазинам, кіоскам.
— А магазини?
— Із магазинів гроші забирають і везуть їх у банки.
— І де ж гроші?

Почув і записав Олексій ГОНЧАРЕНКО. м. Вишневе Київської області.

Володимир АДАМОВИЧ

Вадим СИМИНОГА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Андрія Коцюбинського)

— Що це з вами?!
— Та казали, що дуже високий гість прибуває...

Василь ФЛЬОРКО

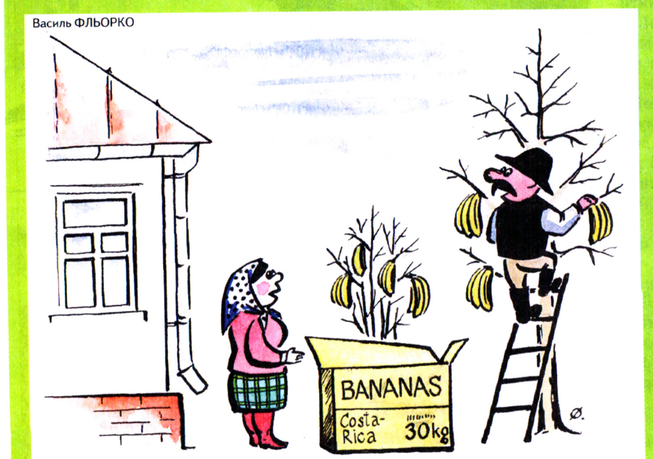

— Сусіди луснуть від заздрощів, що у нас банани ростуть...

Іван САВЛЮК

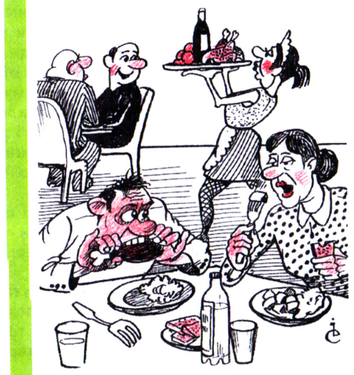

— Їж нормально. Куди ти так поспішаєш?
— А раптом ціни підскочать!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Гей, чоловіче, не обдуриш? Дивись, щоб усе по-справжньому було!

Володимир СОЛОМАШЕНКО

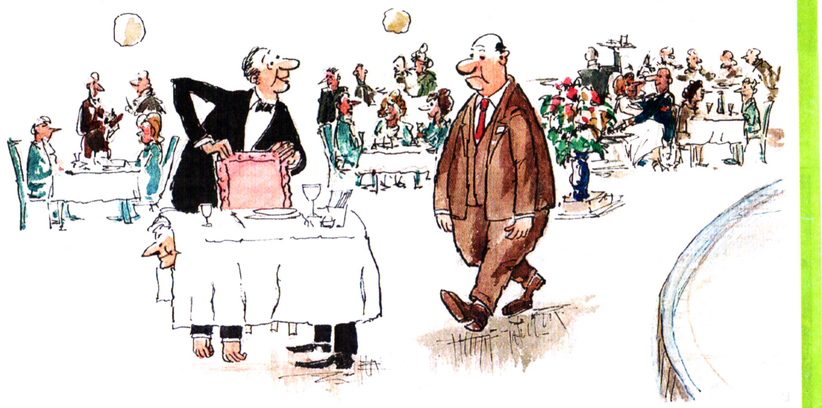

— Вільних місць уже немає, але для вас ми знайшли...

Народні усмішки

НЕ ДУЖЕ

На балі-маскараді танцює чоловік із незнайомою жінкою. Та запитує:
— Ви одружені?
— Так!— відповів чоловік, а перегодя прошепотів на вушко. — Але не дуже...

ГРЕЙПФРУКТ

— Оленко, внученько, як там поживає твій грейпфрукт?
— Бабусю! Ну хіба не можна врешті запам'ятати — не грейпфрукт, а бойфренд!

НЕ ЗВЕРТАЙ УВАГИ

— Запам'ятай, кохана,— вчить чоловік дружину водити авто,— на червоне світло — треба зупинятися, на зелене — можна їхати, на моє перелякане обличчя не звертай уваги.

Почув і записав Остап ПРУДНИК. м. Київ.

СУЧАСНІ ДІТИ

Вчителька міської школи, перевіряючи письмові роботи учнів, раптом читає: «Якщо город не поливати, то надої капусти значно знизяться» — і непритомніє.

Почув і записав Аркадій КИСІЛЬ. м. Одеса.

Данило КУЗНЄЦОВ

— Та не заважай! Саме клює!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Ось купив — попробую батарею нагріти!

Анатолій ГАЙНО

— У гуртожитку газ вибухнув?
— Та то День студента святкували.

Народні усмішки

КРИЗОВЕ ОГОЛОШЕННЯ

«Розпродаж! Продаються авто марки «Ролле-Ройс» та «Лінкольн». Пенсіонерам і студентам знижка шість відсотків».

НЕМАЄ ПРОБЛЕМ

Пасажирський літак іде на посадку і раптом прибори показують, що шасі не випускаються. Посадочна смуга вже ось-ось.

— Що робити?— в паніці командир літака.

— Спокійно!— мовила стюардеса і пішла в пасажирський салон. Увімкнула мікрофон. — Шановні пасажири! Подивіться собі під ноги. Бачите там люк? Відкрийте його, висуньте туди ноги. А тепер біжимо, біжимо, біжимо...

Почув і записав Володимир СУГЕРЕЙ. м. Київ.

Віталій ГРІНЧЕНКО

ПАЛІНДРОМИ

❄ ...Іде леді.

❄ Віта — в сватів!

❄ На, на банан!

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани, Чернівецька область.

КАЛАМБУР

ТИХО
ПРИТИХЛО ПРО ТИХ,
ХТО ПРИТИХ.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ГАЙНО

— Панове, оця країна і є для нас Золоте теля!

Василь ФЛЬОРКО

— Тепер можемо обновити озброєння!

ХОЧУ БУТИ МІЛЬЙОНЕРОМ!

ГУМОРЕСКА

Одного дня на дверях під'їзду будинку № 20 з'явилося оголошення: «Якщо ви хочете успішно здолати фінансові негаразди, записуйтесь на наші курси». Далі вказувався номер телефону, а внизу стояв підпис: «Антикризовий експерт міжнародного класу, академік Нью-Йоркської академії, член Тірольського клубу мільйонерів — сер Вітольд Мадригус».

Першою зателефонувала за вказаним номером тітка Федора із п'ятого поверху. Криза її теж не оминула. Торгівля на базарі насінням зазнала впливу світової стагнації в економіці. Виторгу не було, а відтак грошей катастрофічно не вистачало.

В офісі Мадригуса тітку пригостили чаєм і ввічливо пояснили, що навчання коштує не три копійки, бо Мадригус робить із кожного слухача потенційного мільйонера.

— Ви ж бажаєте стати заможною?

Тітка Федора мало не збожеволіла від перспективи стати на один щабель із світовими товстосумами, кататися на «Бентлі», ходити навколо світу на яхті і загорати на Гоа і Мальдівах.

— Так! — замрійливо мовила вона.

Вдома із-за унітазу дістала заначку, яку зберігала на похорон. Решту позичила у Гальки — сусідки по прилавку. За це пообіцяла покатати на «Бентлі» і познайомити з якимсь крутим мільйонером із Тірольського клубу.

— Якого клубу? — перепитала Галька.

— Багатіїв, глуха тетеро! Вони, до речі, збираються за кавою і платять по тисячі доларів за чашечку...

— Скільки-скільки?

— Стільки, скільки коштує попільничка у моєму «Бентлі».

Сонцесяйна блондинка із наклеєними поліетиленовими віями, наслинивши пальці, акуратно перерахувала Федорині долари і сказала лише кілька слів:

— Завтра заняття о вісімнадцятій...

Тітка Федора на перший урок прийшла без запізнення. У кімнаті на стільцях, ніби зібраних з усіх смітників міста, сиділо з півсотні людей. І усі горіли бажанням мати соболину шубу, «Мерседес», пентхауз у центрі міста і особистих охоронців, схожих на братів Кличків. Спершись на спинку стільця, перед Федорою стояв вайлуватий чолов'яга із зачіскою «а ля Карл Маркс». «Мабуть, сам експерт міжнародного класу!» — подумала тітка.

— Я багатий! — декламував він, наче начитував диктант першокласникам. — Я дуже багатий! На стільки багатий, що аж нудить...

Слухачі, як папуги повторювали за метром.

— Якщо хочеш мати гроші, то вони будуть...

Загальна ейфорія полонила і тітку Федору:

— Я найкраща! У мене обов'язково буде все, що треба...

На хвилину замислилась: чого ж їй треба? Напевне, сотню лантухів насіння, найняти два десятки продавщиць, щоб сиділи на тролейбусних зупинках. «Газель» для доставки соняшника і нову газову плиту для його смаження. І тоді стане стопроцентною олігаршею.

— Поки не повіриш у власні сили, не розбагатієш, — гундосив сер. — От я став мільйонером, коли сильно захотів ним стати. І не просто сильно, а до сверблячки. Запам'ятайте: ваш успіх залежить тільки від сили бажання. Якщо купа грошей перед вами не з'явилася, значить, ви не дуже того прагнули... Повторюємо: «Я хочу стати мільйонером! Я хочу стати мільйонером...»

Після уроку зомбований народ, сповнений надії на близьке щасливе майбутнє, розбігся по домівках виконувати домашнє завдання академіка: повторювати і повторювати «Я без п'яти хвилин мільйонер!»

— Федоро, що ти весь час бубониш і бубониш, як заведена! — другого дня на базарі поцікавилась Галька.

— Отак тобі й сказала. Дурну знайшла! Я за це купу «зелених президентів» відвалила, а вона, бач, хоче задурно дізнатись, як розбагатіти.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Ти глянь, тут, мабуть, самі багатії живуть. Всі — нові українці!

Віктор ПОПОВ

Конвертовані думки

✓ *Стосовно даних обіцянок у нас виконавчої влади ніколи і не було.*

✓ *При нашому стані медицини будь-який діагноз – всього лише версія.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БІЛЬШІСТЬ — *шестеро хворих.*

ВІДДАЧА — *віддалена дача.*

ЗАСЛУГА — *дружина слуги.*

КАРТИНА — *ворона на тину.*

ПЕСИМІСТ — *собака на мосту.*

Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.
м. Кодима на Одещині.

БАНДАЖ — мафія.

ВЧИНЯТИ — здобувати новий чин.

КАРАСЬ — працівник карних органів.

ГАМАК — рот.

ТУШКАНЧИК — м'ясник.

Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я на Сумщині.

Сатиричні мініатюри

ФАКТ

За розум брався чи не брався,
А ось за голову хапався.

ПРОФЕСІОНАЛ

Начальничок — славний!
Підняв, наче склянку,
На рівень державний
Хабарництва планку.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Про чарку
І шкварку,
Про сварку
І дрова,
А про поезію —
Жодного слова.

ВЗЯВСЯ ЗА РОЗУМ

— Пиятиці — зась! —
Проплямкав Карась,
Упавши з гачка
На дно рюкзачка.

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

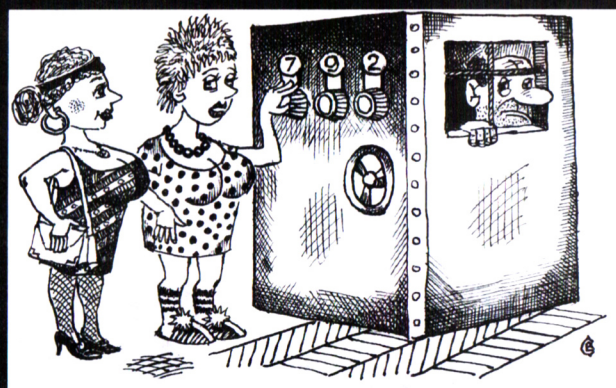

— Я закодувала його від спиртного...

Данило КУЗНЄЦОВ

Василь ФЛЬОРКО

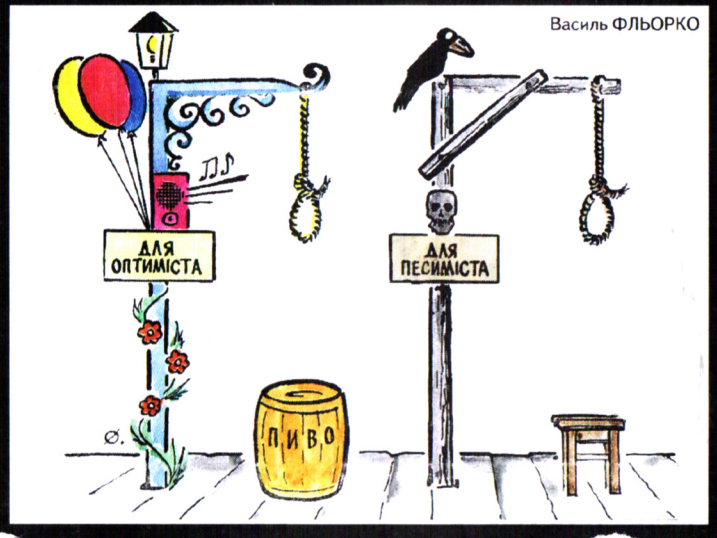

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Слабаком виявився Колян — від однієї кулі перекинувся!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

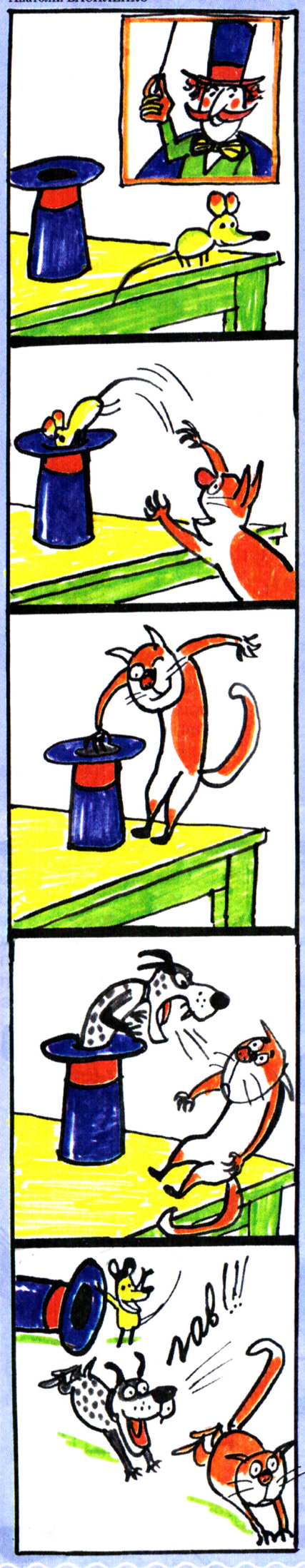

ІЗ ГОРИ

На занятті з фізкультури у дитсадку діти лежачи виконують вправу «велосипед».

— Ростику, а ти чому не крутиш ногами? — питає вихователька.

— Бо я їду з гори,— весело відповідає Ростик.

ВИННА ВЧИТЕЛЬКА

— Синку, а чого у тебе в зошиті всі букви догори ногами? — запитує мама.

— А вчителька так диктувала.

Надіслав Богдан ЛАДАНАЙ.
с. Містковичі на Львівщині.

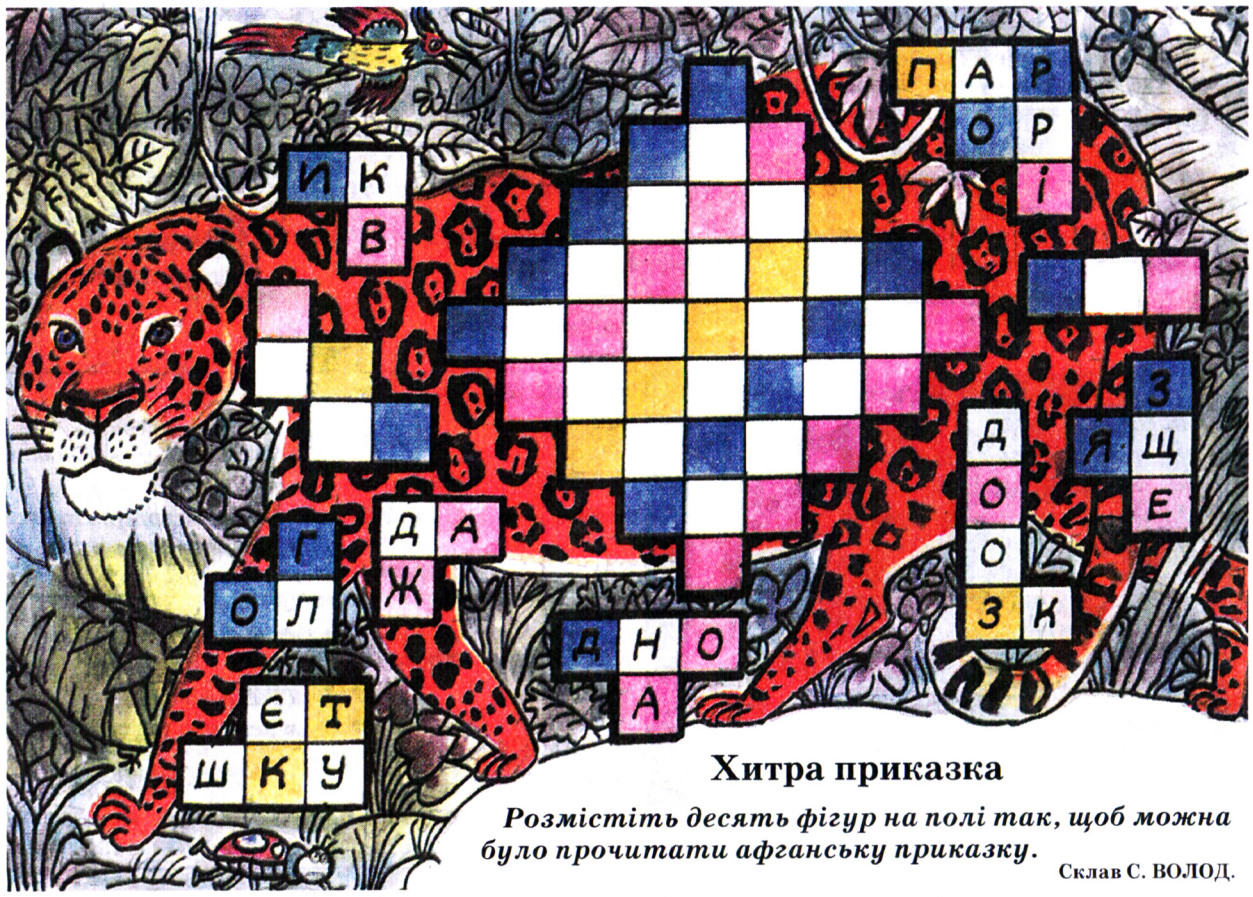

Хитра приказка

Розмістіть десять фігур на полі так, щоб можна було прочитати афганську приказку.

Склав С. ВОЛОД.

«Я і мої друзі дуже любимо читати на дитячій сторінці вашого журналу вірші поета-чарівника Анатолія КАМІНЧУКА»,— пише в листі до Перця і Перченяти Оленка Диченко з м. Нікополя, що на Дніпропетровщині.
Цього місяця Анатолій Семенович відзначає своє 70-ліття.
Вітаємо поета-чарівника з високим ювілеєм і друкуємо добірку його віршів.

БАБУСЯ-ЗИМУСЯ

Вийшла на ганок Ганнуся,
Леле, стежинок нема.
Всюди бабуся-Зимуся
Всюди бабуся-Зима.

Нумо, не гайся, Ганнусю,
Ніжками тупай сама.
Ладоньки бабцю-Зимусю,
Ладоньки, бабцю-Зима!

СМІХОТА

Кіт пита у кота:
— Що таке сміхота?

Кіт коту відповіда:
— Штука ця непроста!
Це коли у кота
Мишки викрадуть хвоста.

ЧЕЧІР-ВЕЧІР

Чечір-вечір,
Вечір-чечір.
Хтось муркоче
Біля печі.

Чорні лапки,
Вуса, ротик.
Чечір-вечір,
Чорний котик!

ЗАВІРЮХА

Ой, мороз
Щипа за вуха!
Хуртовина,
Завірюха!

Хуртовина,
Завірюха.
Одягай мерщій
Кожуха!

ПОЛЕТІЛИ ЛЕБЕДІ

Полетіли лебеді
За село на луг.
Розгубили лебеді
Білий-білий пух.

Може, то не лебеді
Розгубили пух.
Може, то метелиця
Замела навкруг.

ГОДІВНИЧКИ

Я ладнаю годівнички
Для горобчика й синички.
Для малого снігурця
Крихт насиплю і пшонця.
Прилітайте, друзі милі,
Не лякайтесь заметілі!

Українська народна казка

В одного пса був садок зі сливами. Гарний садок. На всю зиму мав пес сушеницю зі слив, а влітку відпочивав у затінку під деревами.

Та приглянувся той садок одному вовкові.

— Відтепер садок буде мій! — каже псові.

— З якого це дива? — обурився той.

—Бо я так хочу! — нахабно клацнув зубами сірий.

— Е ні! — відповідає пес. — Ти цього садка не садив, не доглядав. А я кілька років трудився, щоб його виростити.

— Трудився не перетрудився! Все одно це мій садок! — стоїть на своєму вовк. — Чи ти хочеш зі мною воювати?

Бачить пес, що миром домовитися не можна.

І вирішили вони воювати: котрий котрого вижене, то того й садок буде.

Собака взяв на підмогу кота і качура, а вовк — дикого кабана.

Вовк із кабаном прийшли в садок раніше. Кабан зарився у купу листя, а вовк виліз на сливку.

Аж тут і пес із котом і качуром ідуть.

Кабан їх не бачить, лежить у листі і хвостом махає. Кіт подумав, що там миша, та як скочить на купу і зубами — за хвіст!

Кабан перелякався — і навтіки. Із розгону у сливку — торох! Вовк зі сливки на спину йому тут і упав. Ще дужче перестрахопудився кабан. І щодуху дременув до лісу.

А качур услід тільки покрикує:

— Так-так! Так-так!

Отак і відстояв пес із друзями свій садок. Улітку вони утрьох відпочивають тут у холодку, а взимку п'ють узвар із сушених слив.

Переповів Остап ПРАВДИВЕЦЬ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

ГУМАНІСТКА

«Безсовісний, усіх лише шмага!» —
Соромила... Нагайка Батога.

Роман ГОЛИНСЬКИЙ.
м. Городок Львівської області.

Олег СМАЛЬ

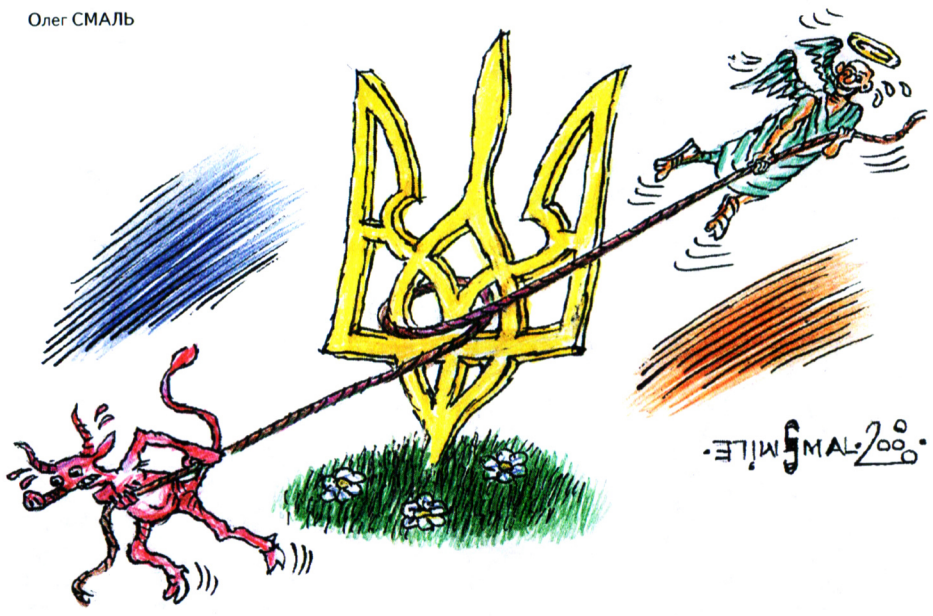

Страшне перо не в гусака...

«Якби в морі вода не була солона, ми б ніколи не їли ні оселедця, ні тюльки».

(З учнівського твору).

«Багато років вони живуть у мирі, злагоді і тиші, після того, як вона влаштувала йому розкішний похорон».

(Зі свідчення).

«З нагоди дня інвалідів багатьох виробників, службовців та керівників нагородили медалями і грамотами».

(Радіорепортаж).

«Аби не збитись зі щоту п'ю регулярно і систематіческі».

(Із пояснення в міліції).

«У нього в руці був солідний такий чемойдан, тіпа крутого дипломатюка...».

(Із пояснення).

«Через Америку багато хто хоче в Європу, а багато ще кудись через Росію, не вистачило б ще, щоб ми через ескімосів перли, як «Титанік» через Північний полюс».

(Із листа до редакції).

Надіслав Б. ФЛОРІАН.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У дванадцятому числі «Перця» за минулий рік ми вмістили малюнок-байку нашого карикатуриста з Кривого Рога Анатолія Гайна: лежить лев, на його голові ковпак блазня, а на спині усівся заєць у царській короні.

У грудні в читачів було чимало передноворічних клопотів, та вони знайшли часинку аби взяти участь у нашому конкурсі.

«Передплачували, передплачуємо і будемо передплачувати «Перець», який ось уже протягом півстоліття є улюбленим журналом нашого сімейства,— пише за дорученням усієї своєї родини 78-річний Євген Петрович ПІДОПРИГОРА з м. Охтирки на Сумщині. — Спасибі перчанам за чудове видання. «Перець» — це світлий промінчик у цих сірих буднях. Читаємо і радіємо — Україна сміється, значить, будемо жити! А на конкурс, з багатьох придуманих на сімейній раді, відібрали такий підпис:

Зайці корону приміряють нині...
Ну майже так, як в нас на Україні».

Журі визнало цей підпис одним із кращих. А ще переможцями 12 туру стали: **Людмила СВІТЛА з м. Києва —**

«Вухатий заєць десь знайшов дві діжки сала,
За нього в лісі ви й голосували»

та **Олексій БУРДІЙ з м. Тульчина, що на Вінниччині** — *«Перетворився лев із царя на штукаря!»*

Вітаємо!

І запрошуємо усіх придумати підпис до малюнка Данила Кузнєцова.

На переможців чекають призи!

КРОСВОРД

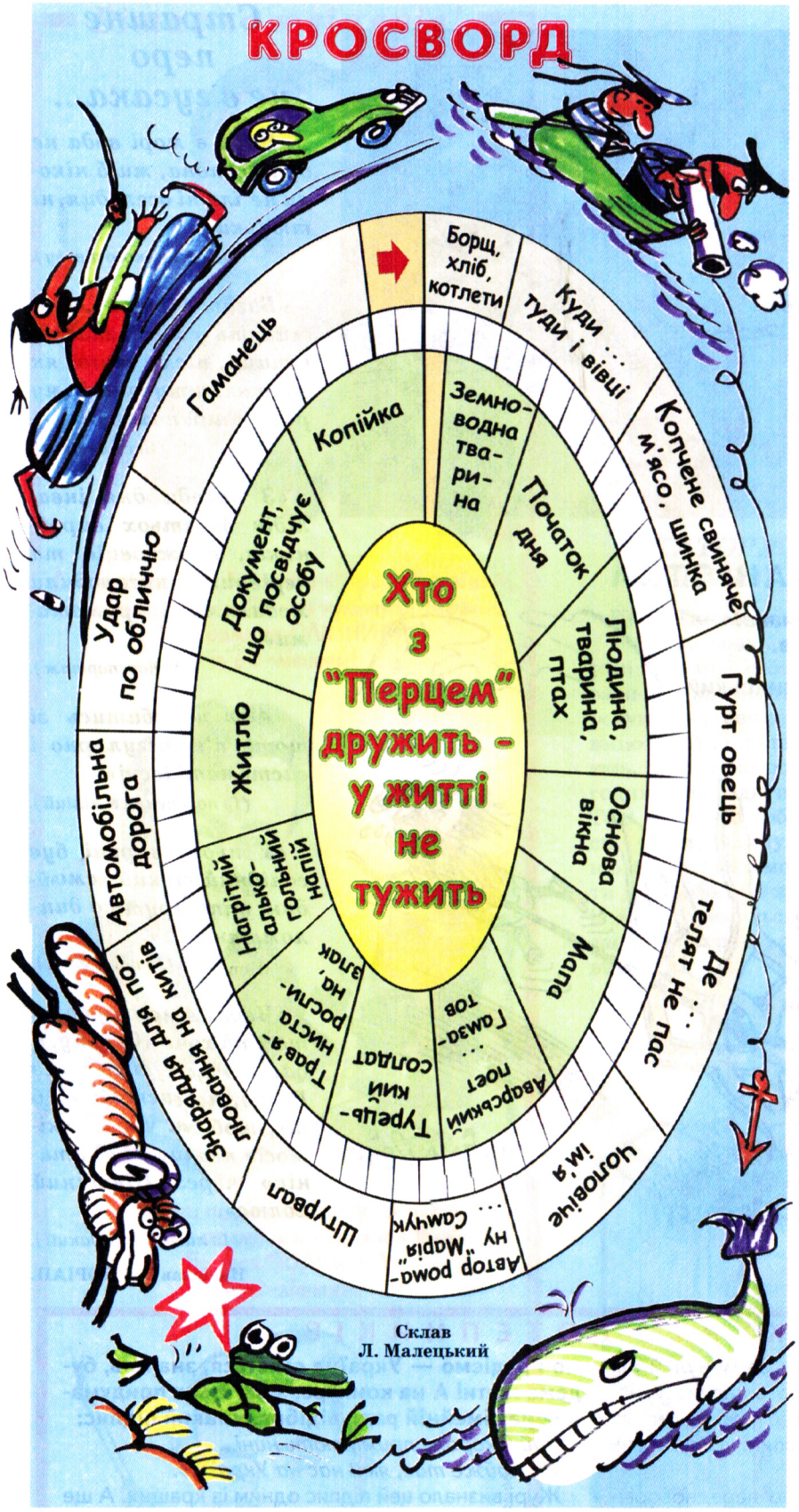

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Сир. 4. Фікус. 5. Дідух. 9. Рік. 10. Ріг. 11. Орган. 12. Вода. 13. НАТО. 15. Магарач. 19. Кар. 20. Жах. 22. Ірак. 23. Руда. 24. Літак. 26. Рондо. 27. Сміх. 32. Колір. 34. Бах. 36. Врода. 39. Комора. 40. Мірило. 41. Бог. 42. Омега. 44. Ескулап. 45. Карниз. 46. Аджарія. 47. Полоз. 52. Бік. 53. Чай. 56. Смак. 60. Базука. 62. Сом. 63. Ава. 64. Короб. 65. Сер. 67. Антре. 69. «Мілан». 71. Модем. 74. Дон. 75. Го. 76. Сало. 77. Бусол. 78. Золото. 79. Афон. 82. НОК. 84. Хорол. 86. Лаванда. 88. Сіль. 90. Обоз. 93. Дан. 94. Поні. 96. Актор. 97. Ватра. 98. Марля. 99. Бутон. 100. Ліана. 101. Пошта. 102. Барто. 103. Мак. 104. Хамас. 105. Бук.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Бик. 2. Сі. 3. Ру. 5. Діод. 6. Ікра. 7. Уран. 8. Хіна. 14. Лад. 15. Мара. 16. Арак. 17. Ажур. 18. Чадо. 19. Кіт. 21. Хан. 25. Зима. 27. Слоган. 28. Мім. 29. Ірокез. 30. Європа. 31. Коледж. 33. Око. 34. Балка. 35. Хміль. 37. Рим. 38. Дог. 41. Бра. 43. Аїр. 48. Оболонка. 49. Лара. 50. Озон. 51. Зуб. 52. Бал. 54. Ас. 55. Йод. 57. Мандоліна. 58. Авто. 59. Карнавал. 61. Мед. 64. Кіл. 65. Солод. 66. Резон. 68. Лондон. 69. Мальта. 70. Курорт. 71. Мох. 72. Мол. 73. Ворота. 75. Гонта. 80. Факір. 81. Київ. 83. Кома. 85. Рапан. 87. Араб. 89. Лат. 91. Бар. 92. Зло. 95. Пух.

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД «ХИТРА ПРИКАЗКА», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Голодному здається, що шкура леопарда з коржиків.

1

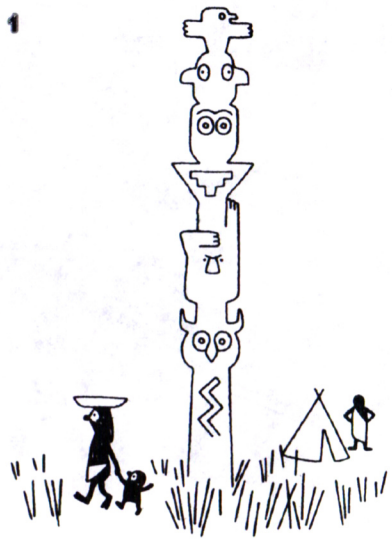

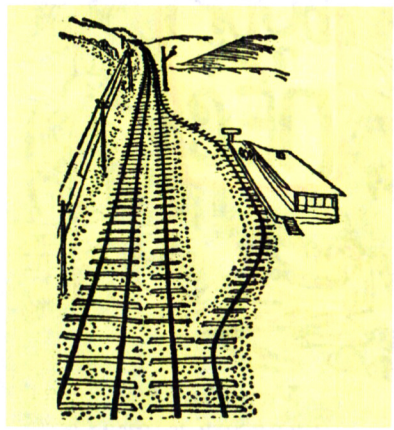

2

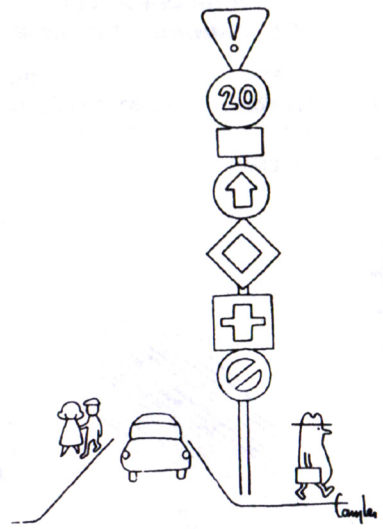

— Йому більше не наливайте!

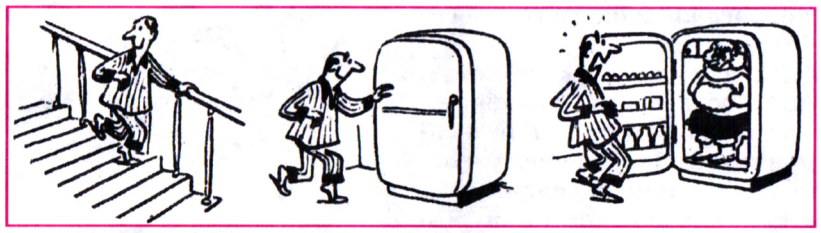

Весел ЦАНКОВ

МАЙСТРИ

Ситуація — класична: сімейна спальня, чоловік приходить додому неочікувано, дружина — гола, з нею — незнайомий господареві голий мужчина.

Класичні й перші репліки учасників дійства:

— Уб'ю! Обох уб'ю! — кричить чоловік.

— Григоре, я невинна! — кричить дружина.

— Ти хто такий, га? — ставить актуальне запитання чоловік.

Голий ламає класичний шаблон:

— Майстер на всі руки! Приємно було познайомитися.

— Майстер? А скажи-но, майстре, поки я тобі не врізав як слід для заспокоєння, чого ти голий!?

— Маркетинг і реклама, пане; боремося з конкуренцією.

— Ти що, за дурня мене маєш?

— Пане, ниньки так завойовують ринкові ніші! Чому голі мадами рекламують пиво? Що спільного між голою мадамою і пивом?! А проте реклама діє. Ото і я працюю голим. І рекламний трюк діє, наплив бажаючих щоб я підняв їм петлі на колготках чи підновив набійки на каблуках,— величезний.

— Що?! Що ти робиш?!

— Практикуюся в традиційних, але вже призабутих болгарських заняттях — підіймаю петлі на кол-

Інтермішинки

НА ПОЖЕЖУ!

Начальник пожежників повагом увіходить до вартівні, роздивляється, позіхає, потягається і неквапом каже:

— Колеги, починайте звикатися з думкою, що сьогодні нам треба буде гасити пожежу. Беріться-но ворушитися та одягатися, можете побритися для журналістів. А я вийду та зачекаю вас надворі, і як тільки будете готові, рушимо машинами гасити пожежу — зайнялася будівля податкової служби.

ПІДТВЕРДЖЕННЯ

— Мені потрібен кмітливий, вправний і дужий кур'єр. У вас є такі якості?

— Думаю, що так, сер. Хвилину тому я викинув із приймальні п'ятьох інших претендентів на це місце.

ТАТУСЬ ПРОСИВ

— Сеньйоре Бернарді, тато прислав мене з проханням розміняти йому тисячу лір.

— А де гроші?

— Тато сказав, що принесе їх вам через тиждень.

У ГОСТЯХ

Гаррі шепче на вухо дружині:

— Містер Теніссон вважає, що нам пора уже йти додому.

— Звідки ти взяв таке?

Просить тещу поспівати для нас.

ПОБАЖАННЯ І СПОДІВАННЯ

Ладнаючись залишити цей світ, Вінсент звертається до дочки:

— Люба Бетті, бажаю тобі скоро вийти заміж та бути щасливою.

По тому каже синові:

— А ти, Анрі, сподіваюся, не такий дурний, щоб коли-небудь женитися.

ЩЕДРІСТЬ

Хаїм пише синові: «Здоров, синку. Хотів покласти тобі в цей лист сто доларів, але, на жаль, уже заклеїв конверта».

Підготував **Д. МИТЮК.**

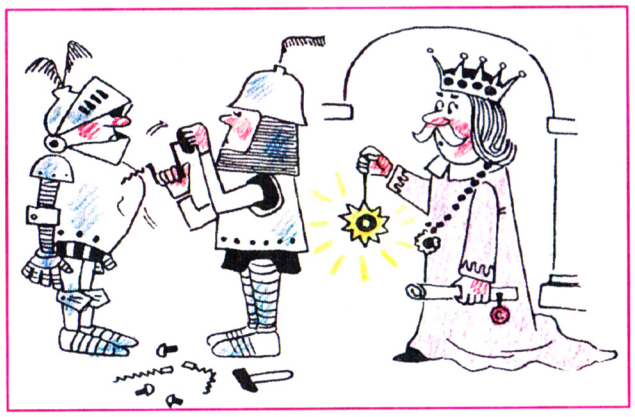

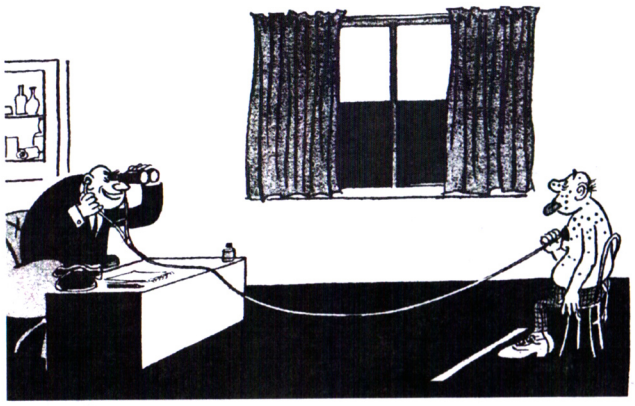

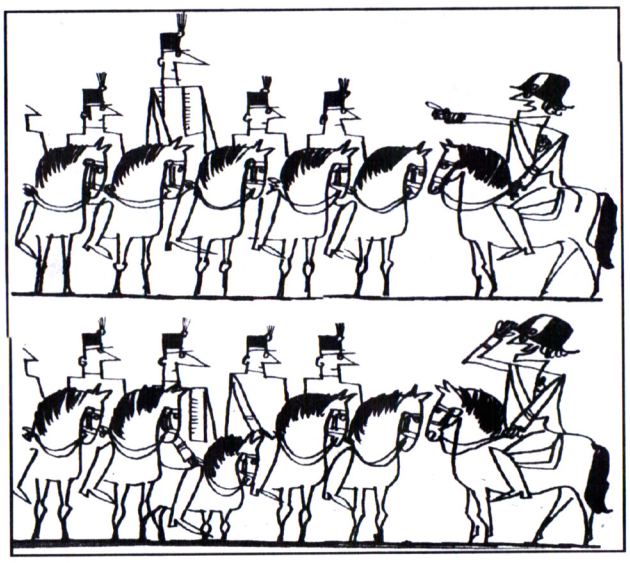

готках, підновлюю набійки на каблуках, нашиваю ремінні латки на...

Дружина повертає розмову в русло жанру:

— Григоре, це не те, що ти думаєш! — хлипає вона.

— Пані зняла колготки, бо на них петлі розійшлися, то щоб я підняв,— пояснює майстер. — Не міг же я їх підіймати, поки колготки були на ній — ви застали б таке і подумали б щось погане про нас!

— Але ж вона лежала в спальні!

— Щоб я оглянув каблуки на її взутті — вони, щиро кажучи, стерлися і потребують заміни.

— Скільки разів я тобі казала, щоб поставив мені нові набійки на каблуки? — сердиться дружина.

— Нема часу, у мене робота!

— Тому й покликала майстра. Він їх підбив — ніби нові!

— Гаразд. Що ти голий — ясно, колготки — ясно, набійки на каблуки — ясно. Але чого вона роздягнена?

— Григоре, подумай про дітей! — цитує класику гола.

— Ой, сподівався, ви не помітите, що ваша дружина без убрання,— зашарівся майстер. — Який сором! Це вперше зі мною таке сталося! Розумієте, забризкав її! Просто навіть згадувати не хочеться...

— А ти згадай, поки ще живий!

— Пані дала мені наповнити вашу авторучку. Це моя улюблена операція, завжди вкладаю багато пристрасті та почуття в неї. А сьогодні був у особливому піднесенні, і от маєш! — мимоволі порснув і забризкав одяг пані.

— Дай одежу!.. Де ти її забризкав? Тут нема чорнила!

— Я все почистив, майстер же; але для цього вашу пані обов'язково треба було роздягнути.

— Гей, ти мене таки за дурня маєш! — іще раз удався до класичної репліки чоловік.

— Помиляєтеся, я просто майстер!

— Ні, то я майстер! Майстер спорту з карате!

Немилосердним блискавичним ударом він розстелив голого на підлозі.

Господиня заламала руки над непритомним:

— Григоре, за що ти ударив людину! Так у Болгарії зовсім зникнуть традиційні заняття!

— Тепер нові часи! — вирік чоловік. — А ти одягни щось та зроби мені яєчню, бо я саме розігрівся.

З болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ПЕРЕЦЬ № 2 (1594)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України». Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 18.02.2009. Підписано до друку 20.02.2009. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 9690 прим. Зам. 0110902. Ціна договірна.

© «Перець» 2009 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Олег ГУЦОЛ

Володимир СОЛОНЬКО

Вадим СИМИНОГА

Володимир СОЛОМАШЕНКО

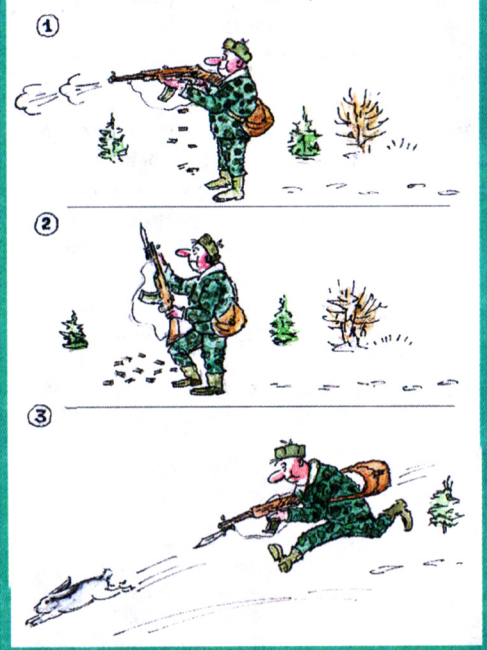

Олег СМАЛЬ

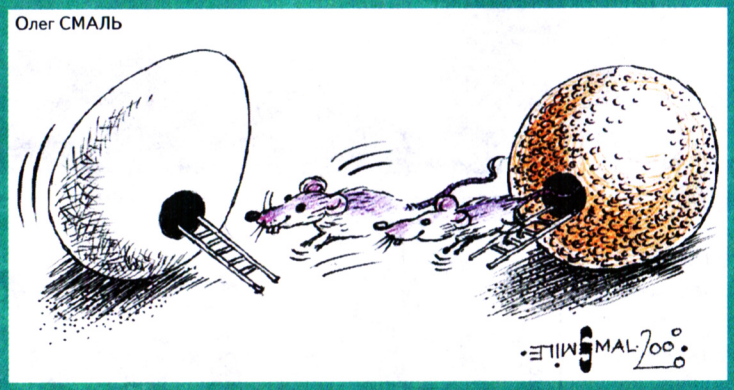

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

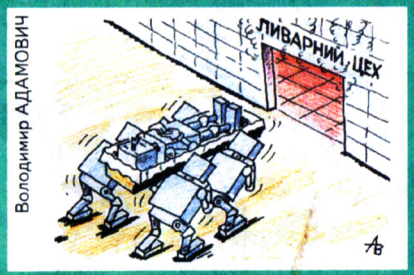

Євген ХУДАЄВ

— Порушуєте!.. Розпиваєте в громадському місці алкогольні напої!.. І паспорта нема!..

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Андрія Коцюбинського)

— Та читай вже, що там тато написали?!
— Написали... «Як умру, то поховайте...»

Анатолій ГАЙНО

— Видно, вчора гарно клювалося...

Георгій МАЙОРЕНКО

— А скільки ви сплачуєте податку?

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675 02